

Táto relácia pojednáva o možnostiach breathariánstva, teda života bez jedenia jedla, no nie je to kompletný návod. V záujme vašej bezpečnosti, nepokúšajte sa prosím prestať jesť bez náležitého odborného vedenia.

V písmech je lidské tělo často uváděno jako chrám Boží. Ano, je to docela neobvyklé privilegium pro jakoukoli duši, dosáhnout tohoto posvátného příbytku, těchto Božských domů, je to opravdu požehnání být znovuzrozen jako lidská bytost. Při několika příležitostech Nejvyšší Mistryně Ching Hai mluvila o vzácnosti tohoto jevu. Být reinkarnován do lidského světa je těžké. Musíte mít dost lidských kvalit. Musíte mít spříznění s rodiči a se společností, s lidmi okolo, se kterými jste se narodili. Velmi obtížné. Potřebujete nějaké zásluhy, abyste byli lidskou bytostí. Museli jste udělat v minulosti něco dobrého, abyste se mohli narodit jako člověk. Jako živý chrám Boží je lidské tělo plně vybaveno podivuhodnými zázraky, které mohou být probuzeny u těch, kteří jsou duchovně uvědomělí a mají úplnou víru

ve Stvořitele všeho života. Inedia, latinský výraz pro „hladovění“ je lidská schopnost žít bez jídla. Od nepaměti vždycky existovali jednotlivci, kteří dokázali přežívat z prány, nebo z životadárné životní síly. Díky požehnání Prozřetelnosti, inediáté, lidé, kteří provozují životní styl bez jídla, mohou čerpat na svou výživu energii z přírody: Žijú z čchi, zo zeme alebo z lesa, zo slnka a vzduchu. Využívajú toto všetko. Alebo žijú z lásky. Len z viery. Tito jednotlivci jsou známí jako breathariáni (pranariáni nebo inediáté), solariáni nebo wateriáni, a pocházejí ze všech oblastí života, z různých kultur a všech koutů světa. Vskutku možnosti a zázraky v tomto životě, které nám náš laskavý Stvořitel určil jsou nekonečné, jen se potřebujeme uvnitř spojit, abychom poznali přetékající velikost jako Boží děti. Nejvyšší Mistryně Ching Hai nám láskyplně doporučila týdenní seriály na Supreme Master Television, které nám představují tyto osoby z minulosti a současnosti, kteří si vybrali žít na Zemi bez jídla. Možná vás budou jejich

duchovní příběhy fascinovat, možná se vaše srdce otevrou a vaše obzory rozšíří.

Pozývame vás teraz sledovať 1. časť nášho 4-dielneho seriálu s názvom „Mistryně Jue Tong: čínská inspirující wateriánská jeptiška“, v relácii Medzi Majstrom a žiakmi. Mistryně Jue Tong se narodila v okrese Shuangyang v provincii Jilin v Číně, 10. února 1959. Byla buddhistickou jeptiškou po více než 23 let. Posledních šest let žila bez jídla, požívala jen vodu, jež byla požehnána, a tuto pila pouze dvakrát denně. Zjistila, že tento životní styl má mnohé duševní, fyzické a duchovní výhody jak pro ni samotnou, tak pro svět. Nyní vyučuje tisíce žáků všech společenských vrstev, jak se postit. V dnešním pořadu odhalíme něco z rané fáze života mistryně Jue Tong, a jak ji její vznešená babička inspirovala. Oba mojí rodiče byli farmáři. Naše rodina byla chudá. Mám šest sourozenců. Jsem druhá nejstarší. Narodila jsem se roku 1959. V šedesátých letech byla situace velmi obtížná.

Když mi bylo šest let,
má babička musela jít
dvakrát prosit o rýži,
protože jsme neměli
co jíst.
Museli jsme jíst
listí z vrb.
Neměli jsme ani rýži,
plakala jsem.
Má babička si dělala starosti.
Nechtěla,
abychom trpěli hladem.
Proto šla ven
a prosila o rýži.
Má babička chodila pryč
na několik dní, aby přinesla
trochu rýže.
Musela rýži nosit
kousek po kousku.
Co to znamená?
Rozdělila rýži
do dvou porcí,
a nejdříve odnesla jednu část
na určité místo.
Pak se vrátila,
aby přinesla tu druhou část.
Přinášela ji takto
kousek po kousku
100 kilometrů.
Když jsem byla malá,
má babička
mě inspirovala.
Stala se buddhistkou
a vegetariánkou,
když jí bylo 29 let.
Dožila se 87 let.
Nestala se jeptiškou,
nýbrž zůstala hospodyní.
Byla celým srdcem
oddána
Quan Yin Bodhisattvovi.
Přisahala, že se po své smrti
znovuzrodí
v Západním ráji.
Za svůj život
prošla třikrát
postním obdobím.
Zde to nazýváme
breathariánstvím,
jedení utajeného, půst,

konzumace Qi, nebo
zdržení se obilovin -
to všechno znamená totéž.
Její první půst
trval 18 dní
a ona se nenapila
ani jediné kapky vody.
Žila na venkově.
Její druhý půst trval
24 dní a ten třetí
trval měsíc.
Ve svém životě
si prošla
mnoha těžkostmi.
Za těch starých těžkých dnů
bylo v rodině sedm dětí.
Naše matka odešla,
když mi bylo 17.
Jsme vychováni
naší babičkou.
Pro všechny vařila
a prala prádlo.
Za tak těžkých časů,
byla naše rodina chudá.
Babička se stravovala
vegetariánsky a nikdy
nesnědla ani kousek masa.
Ale byla neuvěřitelně
zdravá. Mohla
nosit vodu, šít,
a dělat všechno
ve věku 87 let.
Bylo to protože
z celého srdce uctívala
Quan Yin Bodhisattvu
celý svůj život,
že si dokázala
udržet dobré zdraví.
Za svého života vykonala
četné dobré skutky.
Když jsem v roce 1989
onemocněla, řekla mi,
„Jen dodržuj
vegetariánskou stravu
a recituj Buddhovo jméno.
Uzdravíš se.“
Tak jsem se rozhodla, že to
zkusím. Měla jsem nějaké
nervové problémy a často
jsem chodila k doktorovi.

Poté, co mi to řekla, jsem
odpověděla, že to zkusím.
Takže jsem začala jíst
vegetariánskou stravu
od 22 září 1989,
a brzy jsem byla
opět zcela zdravá.
Od té doby jsem začala
pálit kadidlo
a uctívat Buddhu.
Zasvětila jsem svůj život
Quan Yin Bodhisattvovi.
Nedlouho na to
došla mistryně Jue Tong
náhlého
vnitřního prozření,
opět inspirována
životem své babičky.
Jednoho dne,
když jsem pracovala
na farmě ve vesnici,
mě náhle napadlo,
že bych se měla 18 dní postit,
do 6. prosince
dle lunárního kalendáře.
Řekla jsem o této myšlence
ostatním, ale brzy jsem
toho začala litovat.
Když člověk vynechá jen
jedno jídlo, vyhládne mu.
Proč bych se měla chvástat,
že nebudu jíst
vůbec nic po tolik dní,
jmenovitě do 6. ledna?
Následujícího rána
jsem se začala postit,
poté, co jsem si dala kousek
chleba na páře. Vesničané
byli na rozpacích, mysleli si,
že jsem se zbláznila,
protože jsem nejedla
ani nemluvila.
Zamkla jsem se
ve své místnosti
a meditovala a recitovala
Buddhovo jméno každý den.
Čtvrtého dne
jsem upadla do bezvědomí,
když jsem nabízela vodu
Buddhově soše.

Nevím
co se stalo
a proč jsem ztratila vědomí.
Ale poté, co jsem se probrala,
jsem nepocítovala žádný
hlad. Pak jsem se
poklonila Buddhově soše,
přisahajíc, že přežiji
přísný test;
i kdybych zemřela při půstu,
nebudu toho litovat.
Šestáho dne
jsem přestala pít
horkou vodu.
V ohromných zimních
mrazech jsem namísto toho
pila studenou vodu.
Ve svém pokoji jsem
nerozdělala žádný oheň.
Zdi byly pokryté námrazou.
Postel bylo možné
zespoda zahřívát,
ale nerozdělala jsem žádný
oheň pod ohřevnou postelí.
Jen jsem zůstala ve svém
pokoji. Sedmého dne,
když jsem chodila
po špičkách, cítila jsem,
jako bych plula vzduchem.
Nemoci,
které jsem mívala,
jako artritida a zánět ledvin,
byly všechny vypuzeny
chladem v místnosti
a studenou vodou, kterou
jsem pila. Cítila jsem se
neuvěřitelně blaženě. Pocity
se den za dnem
po sedmém dni ještě
umocňovaly. Osmnáctého
dne, když půst skončil,
jsem byla
velmi hubená.
Mnoho lidí se nad tím
podivovalo, když to viděli.
Trvalo to méně než sedm
dnů, poté co jsem
znovu začala jíst, než se mi
zcela vrátilo zdraví.
Avšak, nemohla jsem jíst

tolik či tak často, jako dříve.
Mohla jsem žít
na jednom či dvou jídlech
za den, nebo bez čehokoliv.
Když si uvědomila,
jak je zdravá a pokojná,
po svém 18-ti denním půstu,
mistryně Jue Tong
pak prováděla série půstů
po několik následujících let,
každý delší,
než ten předchozí.
O rok později jsem
zkusila 24 denní půst
a cítila jsem se mnohem
lépe, než při tom prvním.
Mé mylné představy
mizely den za dnem.
Následujícího roku
jsem prošla skrz
jednoměsíční půst.
Po nějakém čase
se mi povedlo se postit
po 49 dní a cítila jsem se
ještě radostněji.
Nakonec jsem dokončila
100 denní půst a ta radost,
kterou jsem získala,
předčila všechno.
Byla jsem tak nadšená,
že bych mohla napsat
báseň pro každého,
koho jsem potkala,
i když jsem měla jen
základní vzdělání
a nevěděla nic
o pravopisu!
Po 100 denním půstu,
jsem stěží mohla sníst
nějaké jídlo. 100 dní jsem
žila na sojovém mléce,
dalších sto na melounech
a dalších 100 na hlávkovém
salátu. Poté jsem už
nemohla přijímat jídlo.
Jakmile jsem něco snědla,
bylo mi špatně. Zvracela
jsem, nebo dostala průjem.
Pak jsem složila přísahu,
že přestanu jíst.

Už tomu je šest let.
Kdykoliv jsem měla potíže,
modlila jsem se
ke Quan Yin Bódhisattvovi,
a okamžitě jsem
byla znovu naplněna
blažeností.
Babiččina slova
mi vždy připomínala,
že praktikování
na duchovní cestě
je mnohem obtížnější
než seznámení se
s duchovní metodou.
Když jste
v obtížné situaci,
měli byste být vytrvalí
a pak ji překonáte. Přichází
úsvit. Potkala jsem mnoho
laskavých a moudrých lidí,
když jsem byla mladá,
ovlivněná babiččinými
slovy a chováním.
Řekla, že by bylo pěkné,
kdyby dokázala přesvědčit
i jen jediného člověka,
aby se stal vegetariánem.
To z něj sejme
mnoho utrpení a pomůže mu
jít do Nebe
bez znovuzrovnání.
Babička dělala, co mohla,
aby plnila své povinnosti.
Její duch mě povzbuzoval,
a inspiroval.
Kdykoliv jsem měla potíže,
její slova mi
vždy připomněla,
abych odstranila všechny
těžkosti bez jakéhokoliv
strachu a pokusila se uspět.
Mistryně Jue Tong zůstává
vždy vděčná své
milované babičce.
Ve svém pokoji si uchovává
několik fotografií,
aby jí připomínaly moudrý
způsob života této ženy.
Na tomto obrázku je má
babička. Jmenuje se Liou-

Yue Ying. Stále mohla
nosit vodu, dříví,
a vykonávat další
manuální práce ve svých 80.
Vegetariánská strava
ji udržovala zdravou.
Třikrát absolvovala půst.
V průběhu postního
období nepila
ani vodu. Pouze
meditovala a recitovala
Buddhovo jméno.
Její chování mě povzbuzovalo
a pomohlo mi
dosáhnout dnešních úrovní.
Tahle byla pořízena
na babiččiných
87. narozeninách.
Seděla na lavičce,
dřevěné lavičce.
Dokázala meditovat
dvě hodiny.
Byla velmi zdravá.